

Arrest

nr. 197 746 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 193 718 van 16 oktober 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 23

februari 2017 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard. Het tegen deze beslissing ingesteld beroep is gekend onder het rolnummer 203 257.

1.2 Op 1 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 1 maart 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: M(...)

voornaam: S(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te

begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

S 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

S 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 13.07.2015 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van twee jaar betekend.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

S artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 16.08.2012 (bijlage 13qq), 19.03.2013 (bijlage 13 van 24.01.2013), 04.04.2013 (bijlage 13 van 20.03.2013) en 13.07.2015 (bijlage 13sexies van 20.10.2014 met een inreisverbod van 2 jaar).

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Bovendien heeft betrokkene geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar ter kennis gegeven werd op 13.07.2015.

Betrokkene heeft op 27.06.2008 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 27.03.2009.

Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 24.06.2009. Betrokkene ontving vervolgens op 17.08.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 16.08.2012) geldig 30 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13qq werd op 14.02.2014 verworpen door de RW. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 10.03.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 24.01.2013. Deze beslissing is op 19.03.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten indiende werd door de RW verworpen op 25.05.2016. Op 19.01.2012 diende betrokkene een tweede een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 20.03.2013. Deze beslissing is op 04.04.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen. Op 27.08.2014 diende betrokkene een derde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze aanvraag werd door de DVZ onontvankelijk verklaard op 20.10.2014 en met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13sexies) en een inreisverbod van 2 jaar aan betrokkene betekend op 13.07.2015. De RW verwierp het beroep hiertegen op 24.02.2016. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 26.02.2015 een regularisatieaanvraag om humanitaire redenen op basis van artikel 9bis ingediend. Deze aanvraag werd op 02.06.2015 door de DVZ onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 13.07.2015. Een tweede aanvraag tot verblijf om humanitaire redenen werd door DVZ op 23.02.2017 geweigerd aangezien betrokkene nog tot 12.07.2017 onder een geldend inreisverbod voor de Schengenzone staat.

Betrokkene verwijst naar de scholing van haar minderjarige zonen, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkenes zonen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeven de kinderen van betrokkene geen school of spéciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd op 24.01.2013 uitgenodigd om in toepassing van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 tijdens een uitgebreid gesprek met een medewerker van de DVZ geïnformeerd te worden over de mogelijkheden tot en de ondersteuning bij vrijwillige terugkeer. Betrokkene daagde echter niet op en liet na enig bericht te geven.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoekende partij voert in een tweede middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het

Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel.

Het bevel is enkel genomen opzichtsens verzoekster. De twee minderjarige kinderen, van wie verzoekster de moeder is, worden niet opgenomen in het bevel.

Dit loutere gegeven bevestigt dat bij de maatregel geen rekening is gehouden met de kinderen, en met de band tussen verzoekster en haar kinderen.

Het bevel treft de kinderen, daar hun moeder het land moet verlaten en zij hierbij niet zijn opgenomen, en er geen bevel is genomen opzichtsens de vader van de kinderen.

Op zich is dit een schending van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag. De belangen van de kinderen zijn geen overweging, laat staan de eerste overweging bij het nemen van het bevel.

Alleszins betekent het ook dat wanneer de kinderen de facto de moeder zouden moeten vergezellen, er een bruusk einde komt aan hun onderwijs en scholing in België. Zij zijn hier geboren en hebben hier hun ganse schoolopleiding tot op vandaag genoten.

Het bevel houdt dan ook in, wanneer de kinderen de facto de moten zouden moeten vergezellen, dat er een schending is van artikel 28 en 29 van het kinderrechtenverdrag.

Ondergeschikt,

Het bevel is niet genomen opzichtsens de kinderen.

Er is een passage in het bevel met betrekking tot de kinderen. Voor zover dit relevant is aangezien het bevel niet is genomen opzichtsens de kinderen, wordt opgemerkt dat de overwegingen op dit punt loutere algemeenheden zijn die in elk dossier kunnen worden aangewend en ook aangewend worden. Het is een loutere standaardmotivering die op geen enkele wijze rekening houdt met de specifieke toestand van de kinderen en van hun onderwijs in België. Er is bijvoorbeeld geen enkele overweging over het feit dat de kinderen in België geboren zijn, dat zij hun ganse schoolopleiding tot nu toe in België hebben genoten, dat zij nog amper Armeens spreken, dat zij perfect Nederlands spreken, dat zij volledig in de schoolgemeenschap geïntegreerd zijn.

De motivering betreft loutere algemene poneringen van stellingen die op geen enkele wijze gerefereerd worden aan het concrete dossier van de kinderen van verzoekster.

Ook om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

Tweede onderdeel.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1,6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen

leiden.

In het arrest *M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie* dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, *Jurispr. blz. 1-307*, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, *Jurispr. blz. 1-8237*, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. 1-9147*, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, *Valderrama Correa t. Belgische Staat*, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu, verzoekster meent zich in deze situatie te bevinden: in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op het niet houder zijn van de vereiste documenten.

Indien verzoekster gehoord was geweest, had hij verwerende partij op de hoogte kunnen stellen van het feit dat hij een gezin vormde, dat zij sedert 2008 in België verblijft, dat haar twee kinderen in België zijn geboren en hier school lopen, dat zij een gezin vormt met haar echtgenoot en kinderen; dat zij zelf ondermeer omwille van de spanningen over de onzekerheid van het verblijf medisch-psychische opvolging nodig heeft; dat de familie volledig geïntegreerd is, door de school en geburen erg gewaardeerd worden; dat zij allen perfect Nederlands spreken; dat verzoekster zelf cursussen Nederlands volgde en de taal volledig beheerst; dat zij geen belangen meer hebben in Armenië. Verzoekster is niet gehoord over de reële school- en onderwijssituatie van de kinderen (zie hoger). Indien verzoekster gehoord was had zij in het kader van artikel 3 en 8 EVRM kunnen wijzen op haar gezinsleven, en de argumenten kunnen weerleggen die hierover in de bestreden beslissing worden aangehaald.

Zij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van zichzelf, haar echtgenoot en kinderen.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

“In het tweede middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 49 §3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 EVRM en van de artikelen 3, 28 en 29 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind.

In het eerste onderdeel betoogt verzoekster dat het bevel enkel genomen is t.a.v. en dat haar 2 minderjarige kinderen er niet in worden opgenomen. Er zou ook geen bevel genomen zijn t.o.v. de vader. In het tweede onderdeel stelt zij een schending voor van het hoorrecht met verwijzing naar verschillende arresten van Uw Raad. Zij zou niet gehoord geweest zijn over de reële school- en onderwijssituatie van de kinderen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de minderjarige kinderen de verblijfstoestand van de moeder volgen.

Waar zij stelt niet gehoord te zijn geweest en verwijst naar de reële school- en onderwijssituatie van de kinderen, blijkt uit de bestreden beslissing het tegendeel. Er wordt m.b.t. de scholing van de kinderen als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verwijst naar de scholing van haar minderjarige zonen, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkene zonen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeven de kinderen van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a.v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.”

Verzoekster brengt thans geen ongekennde elementen aan die ertoe hadden kunnen leiden dat het Bestuur een andere beslissing had kunnen nemen, indien zij was gehoord.

Verzoekster gaat er met haar betoog verder aan voorbij dat haar echtgenoot eveneens meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen heeft waaraan hij geen gevolg gegeven heeft en eveneens onder een definitief inreisverbod staat, waardoor hij thans ook illegaal op het grondgebied verblijft en samen met zijn echtgenote en kinderen het Rijk dient te verlaten, waardoor de gezinsband behouden blijft en er geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond."

3.3 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken. De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aangezien het bestreden bevel een tenuitvoerlegging is van de Terugkeerrichtlijn (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 21).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150;

EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (*cf.* RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *'fair balance'* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij betoogt dat hoewel in het bestreden bevel een passage is opgenomen met betrekking tot de kinderen, deze overwegingen een standaardmotivering betreft die op geen enkele wijze rekening houdt met de specifieke toestand van de kinderen. Volgens de verzoekende partij is er bijvoorbeeld geen enkele overweging over onder meer het feit dat de kinderen in België zijn geboren, dat zij nog amper Armeens spreken, dat zij perfect Nederlands spreken en dat zij volledig in de schoolgemeenschap zijn geïntegreerd. De verzoekende partij wijst er verder op dat zij sedert 2008 in België verblijft, dat de familie volledig geïntegreerd is, dat zij geen belangen meer hebben in Armenië en dat er sprake is van een inbedding in de Belgische maatschappij. De verzoekende partij voert aan dat bijgevolg geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, noch een proportionaliteitsafweging werd gemaakt conform artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 17 maart 2016 bevindt waarbij de verzoekende partij uitdrukkelijk heeft gewezen op het gegeven dat de twee kinderen in België zijn geboren en getogen en dat zij in 2008 in België is aangekomen en sindsdien op het grondgebied verblijft waarvan bijna 5 jaar in legaal verblijf waarvan 4 jaar in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag tot medische regularisatie. In voormelde aanvraag van 17 maart 2016 werd ook aangehaald dat de

kinderen nooit in Armenië zijn geweest en zij de taal noch spreken noch schrijven, en wordt eveneens gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst een duidelijke schending zou inhouden van hun recht op privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. In deze aanvraag van 17 maart 2016 werden verschillende stukken gevoegd zoals onder andere attesten van inburgering, certificaten van opleidingen Nederlands en verklaringen in verband met integratie van leerkrachten, kennissen en burens.

Uit het administratief dossier blijkt aldus dat zowel de situatie van de minderjarige kinderen als het privéleven van de verzoekende partij de gemachtigde op het ogenblik tot het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, aldus gekend was.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er op 2 juni 2015 een beslissing werd getroffen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Wat dit betreft merkt de Raad op dat de beslissing die werd getroffen niet volledig terug te vinden is in het administratief dossier. Enkel de eerste en de laatste bladzijde van de beslissing bevinden zich in het dossier. Uit de aanwezige bladzijden kan de Raad enkel afleiden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de scholing van de kinderen. Wat betreft de elementen van integratie, waarmee de beslissing refereert aan het gegeven dat de verzoekende partij sinds 27 juni 2008 ononderbroken samen met haar gezin in België verblijft, dat zij geen enkele kans onbenut laat om zich ten volle te integreren in de Belgische samenleving, dat zij verschillende cursussen Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en inburgering heeft gevolgd, dat zij sinds haar aankomst een grote kennissen en vriendenkring heeft en dat zij het centrum van haar belangen in België heeft, stelt de verwerende partij dat deze de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in deze fase niet behandeld worden. De verwerende partij dient zich bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf inderdaad enkel te beperken tot de elementen aangaande ontvankelijkheid van de aanvraag, maar dat betekent dan wel dat ze met die elementen, die duidelijk betrekking hebben op het privéleven van de verzoekende partij, rekening dient te houden wanneer ze een verwijderingsmaatregel treft en meer bepaald in het kader van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

Hoewel het bestuur oog heeft gehad voor de situatie van de minderjarige kinderen is het toch tekort geschoten in zijn belangenafweging. In het bestreden bevel is slechts gemotiveerd aangaande de scholing van de minderjarige kinderen en het recht op onderwijs, doch blijkt geenszins dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden dienaangaande, met name het gegeven dat de twee kinderen in België zijn geboren en getogen en de aangevoerde omstandigheid dat de kinderen nooit in Armenië zijn geweest en zij de taal noch spreken noch schrijven.

Ook de loutere verwijzing naar de weigering van 23 februari 2017 van de aanvraag tot verblijf om humanitaire redenen (zijnde de aanvraag van 17 maart 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet) kan niet volstaan daar in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat deze voormelde aanvraag werd geweigerd aangezien betrokkene nog tot 12 juli 2017 onder een geldend inreisverbod voor de Schengenzone staat, en uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat deze aanvraag zonder voorwerp werd verklaard. In het administratief dossier is een synthesenota terug te vinden van 23 februari 2017 waarbij in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet onder meer het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven werd onderzocht maar hierbij dient vastgesteld te worden dat ook in deze synthesenota geenszins rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden aangaande de minderjarige kinderen evenals met de integratie van de verzoekende partij. In de synthesenota wordt ook enkel bekeken of de kinderen onderwijs kunnen genieten in hun land van herkomst.

Zodoende blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde is overgegaan tot het doorvoeren van de voormelde in het kader van artikel 8 van het EVRM vereiste grondige belangenafweging. Een schending van (de beoordelingsplicht in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt aldus aannemelijk gemaakt gezien dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of en in welke mate de gemachtigde rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden aangaande de minderjarige kinderen van de verzoekende partij evenals het privéleven van de verzoekende partij.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij geenszins in op het betoog van de verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat de kinderen in België zijn geboren, dat zij nog amper Armeens spreken, dat zij perfect Nederlands spreken en dat zij volledig in de schoolgemeenschap zijn geïntegreerd. De verwerende partij gaat evenmin in op de aangehaalde integratie van de verzoekende partij en het betoog dat geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, noch een proportionaliteitsafweging werd gemaakt conform artikel 8 van het EVRM. Door louter de motivering aangaande de scholing van de kinderen te herhalen en in het kader

van artikel 8 van het EVRM louter te wijzen op het gegeven dat de echtgenoot ook meerdere bevelen heeft gekregen waardoor de gezinsband behouden blijft, kan zij geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Een schending van (de beoordelingsplicht in het kader van) artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aannemelijk gemaakt.

3.4 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU